

De huisarts in opleiding

„Ik kom weer een prik halen dokter”, zegt mevrouw De Vries, 64 jaar. Ze verkoopt al jaren antiek op de markt en moet daarbij lang op haar benen staan. Door artrose in de beide knieën heeft ze veel pijn bij het lopen. Om de vier maanden komt ze op het spreekuur om een 'corticosteroïdenprik' te halen. Het is een dankbare ingreep, want het helpt haar goed. Vandaag heb ik de huisarts in opleiding, Maarten, gevraagd dat te doen bij haar. „Maar ik wil dat niet hoor! Ik wil dat je het zelf doet André!”, roept mevrouw De Vries.

Ik ben sinds 4 jaar huisartsopleider. Dit betekent dat ik artsen opleid tot huisarts. De opleiding tot huisarts duurt drie jaar. Ieder jaar wisselt de oude huisarts in opleiding om met een nieuwe huisarts in opleiding. Ik hou van zo'n frisse wind in de praktijk, die mijn vakkennis en vaardigheden op de proef stelt. Maar ook van het enthousiasme en de nieuwe kennis die wordt meegenomen. Vandaar dat we ook bijvoorbeeld doktersassistenten opleiden. „Maarten kan de prik ook heel goed toedienen hoor”, stel ik mevrouw De Vries gerust. „Ja dat zal wel, maar niet bij mij!”, reageert ze ad rem. Jammer, alleen door te doen leert hij het steeds beter, denk ik als ik de prikken toedien.

Ik zie een spoedconsult in mijn agenda staan. Een kind is van het klimrek gevallen. „Ga jij alvast kijken Maarten, ik kom eraan.” Na afscheid van mevrouw De Vries hoor ik op de gang een ontzettend gegil. Het is Justine, 7 jaar oud, die in haar vader probeert te kruipen om ervoor te zorgen dat Maarten haar niet kan aanraken. Hoe lief Maarten ook voor haar is, kennelijk vindt Justine een vreemde dokter helemaal niks. Ik neem het gesprek over. „Hoi Justine, wat naar dat je je arm geblesseerd hebt. Hoe gaat het op school, heb je nog je verkeringsvriendje?” Justine lacht en schudt verlegen ja. „Heeft dokter Maarten de kieteltest al gedaan?” Ik begin haar in haar rechter zij te kietelen, Justine lacht en duwt mij weg met haar rechter arm. Er zit een schaafwond op haar arm, maar voor de rest lukt het haar prima om haar arm te bewegen en mij met kracht weg te duwen. „Niet gebroken, iets gekneusd”, zeg ik tegen vader. „Weer wat geleerd”, lacht Maarten als we Justine en vader gedag zwaaien. Opleiden vind ik echt leuk.

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant. De beschreven voorvallen berusten op waarheid. Ge noemde personen zijn fictief.

